

Врабците

Дошла есенята. Ливадите били окосени, нивите преорени, а долинте въ гредините, едри и жълти като лимони, прибрали въ голъми кошове. Софийското поле запустяло. Глухогата надъ него тежело и отъ сивото и тлъко небе ръсело сивенъ дъждецъ. Врагите се събирали на ята, гредели залезош и изглеждали кътали и ровели рокавите бразди по угарите. Врабите на пъстри дружинки швартели край плещицата или около ополълителъ бръки и угоярали донитъ на оплугването. И едно ноще утринъ, съ салавниъла перушина, тѣ отхвъртели за града. Въ сивакъ и хладенъ день денето имъ било сладната ноща и изморени тѣ спазали за отивенъ край разкалните платища. Следъ кратка почивка врабите наново поемали...

Спизали града и то въ ирениката на класа есененъ день. Силите вече ги напуснали и уморени, тѣ решили да преносуватъ подъ стрѣхите на малките и разпръснати къщурки на крайните квартали.

На другата утринъ, още въ заречъ, събудатъ се отъ писъка на фабричните сирени и улавешен, махнали на единственото висшево дърво, що росло всрѣдъ малки и бедна градинка. Този писъкъ, който за тѣхъ билъ необичайно валение, ги накарало да настрѣпнатъ отъ ужасъ и страхъ, а малките имъ сърдечна просто изрели въ гърдите имъ. Да останатъ тукъ, за тѣхъ било страшно, тъмъ и бялоотата на този край, подказвала имъ, че не ще иматъ никаква изгода, щомъ като и хората живѣятъ въ оскядица. И полетѣли надъ града, София ирече, но шумна и тревожна, подъ тѣхъ се разкрила, като нѣколко замаяващо чудо. Високите сгради спигали своето небе, а по куполите на черените блестяло нокрото злато. Шароните улици гъмжели отъ зоръ. По разлети се плътали зелениятъ тръкави, а наравно съ тѣхъ се го-

вели и автомобилите. Съ трѣсъкъ и шумъ изплъвали улиците, конките моли. Каква записка! Какъ да спратъ, какъ да отпочинатъ горните врабченца?! Ето сладничето, предъ тѣхъ съзратъ безплодна гредина. Пейците били празни и засипани съ нѣлти, но алчници опадели листа. Дърветата тукъ изглеждали тъжни и замечтани. Надъ тѣхъ все така безутешно виснело слънзливото небе. И тѣ решили тукъ да спратъ. Какво, че близките улици гъмжели отъ металните колела на трамваите и тежките натоварени кола! Тѣхните малки, но чувствителни сърдца вече престанали да се плашатъ. Въ тази самотна гредина, дето сега само нощенъ нѣтъре пѣлъкъ и шумно, като подпочино то различава сухите листа тѣ преварали много печалини дни. Нощенъ сабли подъ стрѣхите на околните каменни сгради, дето било по-топло и уютно, а денемъ спазвали въ гредината и се ровели срѣдъ люсоките остатъци. Щомъ напѣлвали, съ каквото спомнѣте президите си стонали, тѣ накарвали по гредите на дърветата и весело, въ зоръ, чурудинали. Отъ тѣхните задружни пѣсени, гредината добивала по радостенъ видъ, а лицата на нахленските деца станали весело и светли. Презъ кубивите дни, тѣ извади на групи да се гонятъ и играятъ по широките пѣсъчни алеи.

А когато дозиджали слънчеве, есенни дни, и тежката облачна обанава отсклядала мѣсто на леко-лазурното и усмихнато небе, тогава гредината добивали празнично зрелище. Врабите се приличали доволни на некоето, но сиреняшко ноккаринско слънце, а децата обикати отъ нѣколко поразни, се увеличави съ страсть въ своите игри. Въ такива дни тукъ се срещали и стали ополщили зора, умислени и гонени отъ изчистелна скръбъ, седели на дървените пейки и радостно свѣтали десетни дуорици. Извади и